Y. Ergüvenoğlu
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 45 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 3.4.1978

* Hükümet İktidar Olmak Zorunda

YA BU DEVEYİ GÜTMELİ...

* DİSK DİRENİŞİ

* ŞEFİK HÜSNÜ'YÜ ANIYORUZ

* 1 MAYIS'TA TAKSİM'DE BULUŞALIM

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki katıdır.

Baskı Tarihi:
2.4.1978

İÇİNDEKİLER

Hükümet İktidar Olmak zorunda
YA BU DEVEYİ GÜTMELİ 3

1 MAYIS'TA TAKSİM'DE
BULUŞALIM 4

DİSK DİRENİŞİ 5

DEMOKRATİK TÜZÜK ŞARTTIR 6

HALKIMIZA 7

Ölümünün 19. Yıldönümünde
ŞEFİK HÜSNÜ'YÜ ANIYORUZ 8

"Üç Dünya Teorisi" Üzerine
İFLAS HALİNDE BİR TEZ 10

VİETNAM - KAMBOÇYA ÇATIŞMASI ... 12

ETYOPYA - SOMALİ 15

KIZILDERE 16

BASINA

Aşağıda yazılı metni, biz İzmir Buca Bölge Cezaevindeki 1501 tutuklu, hükümlü ve yarı açık cezaevi mahkûmu olarak imzalayıp Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı Cahit Karakaş'a verilmek üzere İzmir Tutuklu ve Mahkûmlarla Dayanışma Derneği'ne (TUMAD-DER) gönderdik.

Taleplerimizi ve imzalarımızı ayrıca Başbakan Bülent Ecevit'e ve Adalet Bakanı Mehmet Can'a telgraf çekerek duyurduk.

İzmir Tutuklu ve Mahkûmlarla Dayanışma Derneği'nden bu çabalarımızı İzmir Barosu Başkanlığı'na ve Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı'na da iletmesini istedik.

Tüm demokratik kuruluşların ve halkımızın bu demokratik ve haklı taleplerimizde bizleri desteklemesini, basınında dertlerimizi kamu oyuna iletebilmemizde bizlere yardımcı olmalarını bekliyoruz.

1501 Mahkûmu temsilen
Erhan Erdoğmuş
Kemal Düzgel
Aslan Şehirlioğlu

Cumhuriyet Senatosu ve Millet Meclisi Başkanlıklarına
ANKARA

Biz, aşağıda isim ve imzaları bulunan Buca Bölge Cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler, günümüzün bir hayli gerisinde kalan infaz sistemini değiştirecek olan yeni infaz yasasının günümüz koşulları gözönünde bulundurularak geniş kapsamlı tutulmasını ve bir an önce kanunlaşmasını, ve *altmış bini aşkın mahkûm* ve *dörtyüz bini aşkın yakınımızın* en acil meselesi haline gelen bir af sorununun gerçekçi bir şekilde değerlendirilerek, sosyal düzensizlikler sonucu cezaevlerine düşmüş olan bizlerin tekrar dışarıya kazandırılmamız için toplumumuzun ve ülkemizin zorunlu bir isteği haline gelmiş olan bir genel affın çıkarılmasını talep ediyoruz.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE yöneticilerine,

Gazeteyi izliyoruz. Uzun bir süredir bunu yaptığımıza göre de pek çok görüşüne katılıyoruz. Yani genel olarak Bağımsız Türkiye'nin siyasi çizgisi bizim de çizgimizdir. Ama bizce ek sik olan şey özellikle köylü kesiminden somut haberlerin gazetede yer almaması. Oysa Türkiye nüfusunun çoğunluğu köyde yaşar. İşçilerin de büyük bir kesimi köyleriyle bağlarını koparmamıştır. Ve sosyalizm yolunda ilk adımı oluşturan milli demokratik devrimde köylülerin mücadelesi belirleyici etken olacaktır. Onun için BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin köy emekçilerinin sorunları karşısında ilgisiz kalması bizce derhal düzeltilmesi gereken bir yanlış tutumdur.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin bu eksikliği en kısa zamanda gidereceği inancıyla devrimci selâmlar!

Ege'den bir devrimci

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin NOTU: Devrimci arkadaş haklıdır. Gerçekten gazetenin baş eksikliği budur. Ancak arkadaş kapitalist gelişmede göreli olarak ileri bir durumda olan bir kırsal bölgede yaşadığına göre ve bu bölgede çelişkiler bir hayli keskinleşmiş bulunduğuna göre, kendisinin harekete geçerek gazetenin bu eksikliğini gidermesinde katkıda bulunmasını öneriyoruz. BAĞIMSIZ TÜRKİYE yalnızca bu gazeteyi merkezde çıkaranların organı değildir. Proleter devrimci çizgiyi benimseyen tüm devrimcilerin gazetesidir. Egeli devrimci arkadaş tan eleştiriyle yetinmemesini kalemi eline alarak bölgesindeki köy emekçilerinin sorunlarını dile getirmesini bekliyoruz.

BAŞYAZI

Hükümet İktidar Olmak Zorunda

Ya Bu Deveyi Gütmeli...

Ecevit hükümeti bir ikilem karşısındadır: İktidar olmak ya da olmamak. Bir hükümet nasıl iktidar olur? Başta istihbarat ve kolluk kuvvetleri olmak üzere tüm devlet örgütlerine yasa ve kararnamelerde belirtilen yetkilerini kabul ettirmekle; hükümetin yönetim görevini hiç kuşkuya meydan bırakmıyacak biçimde yerine getirmekle.

Bugün Türkiye'de böyle bir durum yoktur. Kabine üyeleri emirleri altındaki devlet kurumlarına söz geçiremez durumdadırlar. Bu, yalnızca 12 Mart döneminde ve MC iktidarları sırasında devlet kurumlarının kilit noktalarına faşist militanların yerleştirilmiş olmasından ötürü değil. Bu, aynı zamanda, bürokratik kariyerinden başka birşey düşünmeyen birçok renksiz memurun hükümetin durumunu iğreti görmesinden ve yarın endişesiyle faşist cepheyi gocunduracak tutum ve davranışlardan kaçınmasından ötürü, aktif olması gereken yerlerde pasif kalmasından da ötürüdür. Ecevit hükümetinin kararsız ve ürkek tutumu böyle bir ortamın yaratılmasına yaramıştır.

Hükümet kurulalı üç ay geçti. Denebilir ki bu üç ay içinde hükümetin etkinliği artmamış, eksilmiştir. İlk günlerde birçok ortadaki unsur «Bunlar herhalde birşey yapacak» diyordu. Ve kendini yeni koşullara uydurmaya hazırlanıyordu. Devlet cihazındaki faşistler de şu andaki kadar pervasız değillerdi. Yapacakları çıkışların yanlarına bırakılmayacağı korkusu içindeydiler. Ecevit hükümetinin üç aylık politikası faşistleri yüreklendirmiş, ortadaki unsurları faşistlerin kucağına doğru itmiştir. Öyle ki bugün bir Türkeş hemen hemen açıkça iç savaş çağrısında bulunabiliyor (MHP liderinin İzmir konuşmasında sarfettiği sözler başka türlü yorumlanamaz). Öyle ki bugün faşist militanların yuvası durumunda bulunan Site Öğrenci Yurdu'nu yasalar gereğince arattıran savcıyı MHP sözcüsü Meclis'teki konuşmasında hedef olarak gösterebiliyor ve aynı savcı birkaç gün sonra faşist militanlarca öldürülebiliyor. Öyle ki bugün anarşiyi önlemekle birinci derecede sorumlu olan polis, faşist saldırılar karşısında (göstermelik bile olsa) tutum ve davranışını değiştirme gereğini duymuyor.

Demokratik kesimde bu görünüm karşısında umutsuzluğa düşenler var. «İyice rezil olacaklarına hükümetten çekilip gitseler daha iyi» diyenler çıkıyor. Elbetteki istifa çözüm olamaz. Bugünün koşullarında istifa yolu ile gidiş bir daha dönüşü olmayan bir gidiş olacaktır. Hükümettekiler eğer politik yaşamdan silinip gitmek istemiyorlarsa en kısa zamanda iktidar olmak zorundadırlar; iktidar olabilecek kavrayış ve kararlılığı göstermek zorundadırlar.

İnönü'ye atfedilen bir deyiş var: «Ya bu deveyi gütmeli - ya bu deveyi gütmeli». Bu deyiş, bir ikilem bulunmadığı ve içinde bulunduğun koşullarda çıkar yolun tek yol olduğu anlamını taşır. İnönü gibi usta bir burjuva politikacısının koltuğu altında yetişmiş olan Ecevit bu deyişi sık sık hatırlamalıdır. Ecevit hükümeti için deveyi gütmekten başka çıkar yol yoktur. Tek çıkar yol bir an önce iktidar olmaktır, iktidar olma yolundaki tüm engelleri en kısa zamanda temizlemektir.

Bugünün koşullarında burjuva hukuk devleti kurallarını içtenlikle uygulamak isteyen bir hükümet nasıl iktidar olur? Herşeyden önce silahlı devlet kurumlarını yönetimi altına alarak. Bugün Türkiye'de devlet cihazı içinde faşist cephenin saldırı ve tertipleri karşısında görevini yerine getirebilecek nitelikte kadrolar vardır. Devletin faşistlerce parsellendiğini iddia ederek muhalefet yapmış olan bir siyasi parti, hükümete geçer geçmez ilk iş olarak hiç değilse MİT'de, poliste ve Orduda bu parsellemeye son verecek yürekli icraatta bulunması gerekir. Sıralamada bunlar önde gelmek koşulu ile tüm devlet kurumlarının, burjuva anlamda demokratikleştirilmesi yolu tutulmadıkça, CHP halkın önünde yalancı duruma düşecektir.

«Onlar da bunu biliyor, ama ne çare ki güç-

leri yetmiyor» denilmektedir. Bunu söyleyenler dolayısıyla faşist cephenin yenilmezliğini kabul etmek gibi Türkiye gerçeklerine uymayan bir kötümserlik içindedirler. Oysa bugün Türkiye'de demokrasi cephesi faşizm cephesinden çok daha güçlüdür. Ve tüm demokratik güçleri seferber ederek arkasına almak koşulu ile bu hükümet bile faşist cepheyi önemli ölçüde geriletebilir, gerçek iktidar durumuna gelebilir.

Başından beri söyledik: faşist cepheyi geriletecek olan halkımızın demokratik şahlanışıdır. Ama Ecevit hükümeti bu gerçeği kavrayamamışa benzer. Güçler dengesini kendi lehine çevirecek olan emekçi halkın demokratik çıkışlarından hükümet, sanki faşistler kadar korkmaktadır. Başbakan'ın DİSK'in faşizme karşı iki saatlik işi bırakma eylemi sırasında takındığı tavır, ilginçtir. Ecevit, besbelli ki sağındaki güçlere yaranmak amacıyla, işçi sınıfının en bilinçli kesimine, DİSK'in eylemine katılmış olan demokratik kuruluşlara açıkça meydan okumuştur.

Sağdaki güçlere yaranmaktan söz ediyoruz... İşbirlikçi sermayenin sözcüsü durumunda olan bir Halit Narin'in hükümetin DİSK direnişi karşısındaki tutumunu övmesi ibret vericidir. DİSK'in 20 Mart eyleminin biçimsel burjuva hukuku açısından bile yasalara aykırı olduğu iddiası su götürür. Ama aynı gün faşistler, kendilerine ait olmayan beş ölüye sahip çıkmak gibi uydurma bir bahane ile okulları silah zoru ile boşaltmışlar, tren durdurmuşlar, vapur zaptetmişler ve benzeri zorbalık eylemlerinde buunmuşardır. Ama Başbakan'ın bu faşist zorbalıklara karşı söyleyecek tek sözü yoktur.

Hükümet böylesine ürkek ve kararsız bir tutumda olursa elbette ki faşist zorbalar azarlar, elbetteki başbuğları iç savaş çağrılarında bulunur, elbetteki katliamlar, siyasi cinayetler birbirini izler ve bunların failleri bulunmaz.

Bu nereye varır? Ecevit hükümetinin gittikçe aciz duruma düşmesine, parlamentolu ya da parlamentosuz açık faşizmin yeniden tezgahlanabileceği koşulların oluşmasına.

Bu gerçeklerin bilincinde olarak demokratik güçler, hükümetin teslimiyetçi politikası sürsün sürmesin, halkımızın demokratik şahlanışını gerçekleştirmek üzere seferber olmakla yükümlüdürler. Burada en tutarlı anti-faşistler olarak proleter devrimcilerine öncülük görevi düşüyor. Faşist cephenin gücünü oluşturan en önemli unsurun Türkiye devrimci hareketinin bölünmüşlüğü olduğunu bilelim ve bağımsız bir güç olarak faşizme karşı omuz omuza verelim.

1 Mayıs'ta Taksim'de Buluşalım

Geçen yıl 1 Mayıs günü Taksim Meydanı bir katliama sahne oldu. İşçi Bayramı'nı kutlamak için meydanda toplanan yüzbinlerce insana meydanı çevreleyen binalardan yaylım ateşi açıldı. Ölü ve yaralı sayısı yüzlerce idi. Halka kurşun sıkanlar belli. Daha önceki ve 1 Mayıs'dan sonraki siyasi cinayetlerin, katliamların düzenleyicisi ve uygulayıcısı faşist cephenin illegal silahlı vurucu gücü. Bir ucu CİA'ya ulaşan kontr-gerillaдan geçerek legal faşist kuruluşlara kadar varan MİT'in ve polisin bir kesiminin desteklediği faşist komplo örgütü.

Adliye aygıtının tüm çabalarına karşın 1 Mayıs katliamının failleri hala bulunamamıştır. Katiller, onları azmettirenler serbest dolaşıyorlar. Yeni siyasi cinayetere, yeni katliamlara girişme konusunda her zamankinden daha kararlı, daha pervasız.

İşte bundan ötürüdür ki İçişleri Bakanlığı 1978 1 Mayıs'ının Taksim'de kutlanmasına izin vermeye eğilimli değildir. Basında bildirildiğine göre Bakanlık Taksim Meydanı'nda güvenlik önlemlerini almanın çok zor olduğu görüşündedir. Ve bu bakımdan daha uygun bir meydanda toplanılmasını yeğlemektedir. Bu, asayişi korumakla yükümlü bir Bakanlığın aczini itiraf etmekten başka anlama gelmez. Besbelli ki İçişleri Bakanlığı emrindeki güvenlik kuvvetlerine güvenemiyor. İstihbarat örgütü ise hükümet denetimi dışında kendi başına buyruk belli başlı daireleri MHP sempatizanlarının elinde bir kuruluş görünümündedir. Bu koşullarda İçişleri Bakanlığı'nın aczini ifade eder bir tutum içinde olması doğal sayılabilir. 1977 1 Mayıs katliamının failleri karşısında böylesine gerileyen ve faşizme taviz veren bir iktidarın kendini iktidar saymaya hakkı yoktur. Bu yıl 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmaması ile faşist cephe amacına erişmiş olacaktır. İşçi sınıfımız, tüm demokratik güçler böyle bir tavizi, böyle bir gerilemeyi sineye çekemezler.

Önerimiz şudur: eğer hükümet kendi emrindeki kolluk kuvvetlerine güvenemiyorsa, MİT'i, polisi, jandarmayı burjuva hukuk devletinin koruyucusu kurumlar durumuna getirmek amacıyla bu kuruluşlardaki faşistleri etkisiz duruma getirmekten acizse o zaman bıraksın 1 Mayıs günü işçi sınıfı ve genel olarak demokratik güçler kendi yürüyüş ve toplantılarının güvenliğini kendileri sağlasınlar. Kesinlikle inanıyoruz ki böyle bir durumda faşist saldırganlar sineceklerdir ve 1 Mayıs günü işçiler, tüm emekçiler rahatça bayram yapacaklardır.

Bu 1 Mayıs günü Taksim'de buluşalım!

DİSK Direnişi

Türkiye Emekçi Partisi iki yılı aşkın bir süredir faşist saldırılar, siyasi cinayetler karşısında işçi sınıfının ilgisiz kalamıyacağı görüşünü savundu. İşçilerin bir-iki saatlik de olsa, yöresel de kalsa protesto niteliğinde dayanışma grevleri yapmalarını önerdi, dayanışma grevi hakkını koparıp almak için tutulacak bir yolun bu olduğunu belirtti.

SDP aynı görüşü benimsedi ve TEP'inkine paralel önerilerde bulundu. SDP'nin bu davranışını olumlu karşıladık.

DİSK'in faşizme ihtar amacıyla iki saat süreyle iş bırakma eylemi bu özlemimizin gerçekleşmesidir. DİSK eylemi işçi sınıfı hareketi tarihinde bir dönüm noktası oluşturabilecek önemde bir harekettir. Yarım milyon işçiyi temsil eden bir işçi konfederasyonu Türkiye toplumunun tüm demokratik güçleriyle birlikte faşizme «Karşınızda ben varım» dedi. Direnişin en güçlü yanı Türkiye'deki demokratik kamuoyunun hemen hemen tümünün DİSK'i faşizme karşı bu eyleminde desteklemiş olmasıdır. Bundan ötürüdür ki başta işbirlikçi sermayenin önde gelen sözcüleri olmak üzere gerici güçler direnişe karşı çıktılar. Ama Halit Narin'lerin direniş öncesi tehditleri, işçi sınıfının sahte dostlarının kulislerde caydırma girişimleri sonuç vermedi ve direniş gerçekleşti.

20 Mart eylemi Türkiye işçi sınıfının tarihinde bir geleneğin başlangıcı olmalıdır. Bundan böyle faşist cephenin karşısına işçi sınıfının dikildiğini dost düşman bilmelidir.

Hükümet, özellikle hükümetin başı DİSK direnişi karşısında başarılı sınav verememiştir. Başbakan aynı gün açıkça yasaları çiğneyen, tren durduran, silah zoruyla okul boşaltan, vapur zaptedip rotasını değiştirten faşistler gürühunun zorbalıkları karşısında suspus oldu. Ama işçilerin faşist cinayetleri protesto eden eylemine en sert bir dille karşı çıktı, celallendi de celallendi.. Başbakan demecinde şu anda faşizmin boy hedefinin baştaki hükümet olduğunu söylerken haklıydı. Ama bunu sanki DİSK direnişinin, MESS direnişi gibi hükümeti hedef aldığını ima edercesine söylemekteydi. Bu, gerçekleri çarpıtmaktır. DİSK sözcüleri iş bırakma eylemine girişirken yazılı ve sözlü beyanlarında, en ufak yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde eylemin hükümete karşı değil ancak ve ancak faşist cinayetleri protesto amacıyla yapıldığını açıkladılar. DİSK tabanını oluşturan işçilerin en bilinçsiz kesiminde bile bir yanlış anlama olduğunu sanmıyoruz. Elbetteki iki saatlik direnişin uygulanmasında bazı eksiklikler olmuştur. Direniş süresince fabrikalarda faşizmi lanetleme toplantıları eksiksiz düzenlenmeliydi. Bu yeterince yapılmamıştır. Ama direnişin hedefi konusunda bir yanlış anlama olmadığı kesindir. Kaldı ki faşist saldırıların, cinayetlerin ve katliamların sürüp gitmesinden hükümet de bir çok bakımlardan sorumludur. Hükümet üç aydır güvenlik kuvvetlerini, istihbarat örgütünü kendi yönetimi altına alarak iktidar olma yolunda gide gide bir arpa boyu yol gitmiştir. Bu durumda en tutarlı anti-faşist güç olan işçi sınıfı elbetteki tepki gösterecektir.

İlginç bir durumla karşı karşıyayız. Bugünkü DİSK yönetimini oluşturan kadronun önemli bir kesimi CHP eğilimindedir. 20 Mart eyleminin sorumluluğunu bu yöneticiler de taşırlar. Öte yandan bunlara bu eylemden ötürü saldıran Ecevit de CHP lideridir. Bu bir çelişki midir? Bizce değildir. Bugün işçi sınıfı faşizm konusunda öyle bir bilinçlenme düzeyindedir ki, ayakta durabilmek için bu sınıfın nabzını elinde tutmak zorunda olan sendika liderleri CHP'li olsalar da kendi partilerinin çizgisine ters düşme pahasına 20 Mart'da olduğu gibi faşizme karşı eylemlere girişmek zorundadır. Siyasi eğilim bakımından aralarında uzun boylu fark olmayan bazı DİSK yöneticileriyle hükümetteki CHP'liler arasındaki fark birincilerin işçi sınıfının nabzını elinde tutmak zorunluluğunu duymaları, ötekilerin buna gerek görmeyerek tepeden girişimlerle halk yığınlarını işe karıştırmadan faşizmin hakkından gelebileceklerini sanmaları, gaflet içinde bulunmalarıdır.

20 Mart Direnişi'ni düzenleyen DİSK yönetimi burada haklıdır. Çünkü emekçi halkımızın yığınsal anti-faşist eylemleri olmadıkça faşist cephe yenilgiye uğratılamaz.

Demokratik Tüzük Şarttır

Türkiye işçi sınıfının en bilinçli kesimini çatısı altında birleştiren DİSK, bugün ülkemizde sınıf sendikacılığının temsilcisi durumundadır. Bu niteliği ile DİSK Türkiye'nin demokratik güçleri safında en önemli yeri işgal eder. Bu bakımdan DİSK'i oluşturan sendikaların, sendika içi demokrasiyi tam anlamıyla uygulamaları gerekir. DİSK çatısı altında birleşen sendikaların herbirinde taban rahatça sesini duyurabilmeli ve sendika yönetimi işçi tabanının gerçek temsilcisi olmalıdır. Doğal olan budur. Ama gerçek şudur ki DİSK'e bağlı birçok sendikada durum bunun tam tersidir. Sendika yönetimine geçebilmiş grup anti-demokratik bir tüzükten yararlanarak işçi tabanın özlemlerinin gerçekleşmesine engel olabilmekte, ve tabana rağmen yönetimini sürdürebilmektedir.

DİSK'i oluşturan sendikalar içinde en anti-demokratik tüzük Maden-İş tüzüğüdür. DİSK'e bağlı öteki sendikaların tüzükleri de bu bakımdan gözden geçirilmeye muhtaçtır. Bu anti-demokratik tüzüklere dayanarak sendika yönetimi, sendika içindeki demokratik muhalefeti etkisiz hale getirebilmektedir. Çok kez tabanın gerçek temsilcisi olan delegeleri bir yana iterek tayin ettiği delegelerle genel kurullar yapabilmekte ve yönetimini sürdürebilmektedir. İş bununla da kalmıyor. Fabrika içinde işçi tabana meydan okurcasına temsilcilikler de keyfe göre ayarlanabiliyor.

Son genel kurulda DİSK sözcülerinin bu konfederasyona bağlı sendikaları demokratik tüzüklere kavuşturma yolundaki beyanlarını başta DİSK'li işçiler olmak üzere tüm ilerici kamuoyu olumlu karşılamıştır. Bu, lafta kalmamalı en kısa zamanda gerçekleştirilmelidir. Tepeden inme anti-demokratik yöntemlerle sendika yönetme yolu işçi tabanının bilinç düzeyi düşük olduğu sürece geçerli olabilir. Ama DİSK'te durum bu değildir. DİSK'e bağlı sendikaların tabanında bu yüzden derin bir huzursuzluk var. Bu durumun sürmesi DİSK'i zayıflatan bir etken olmaktadır. DİSK'e bağlı sendikaların bir an önce demokratik tüzüklere kavuşturularak demokratik genel kurullarla yönetimlerini seçmeleri bu konfederasyonun çatısı altında ferahlık yaratacak ve DİSK'i daha da güçlendirecektir.

En bilinçli işçi kesimini barındıran bir sendika olması bakımından Maden-İş üzerinde biraz duralım. Son DİSK Genel Kurulu'na Maden-İş delegeleri olarak gelenlerin tümü seçimle değil, tepeden tayinle gelmişlerdir. Maden-İş Kongresi'nde de durum genelikle böyle idi. Yani delegeyi işçi seçmiyor, yöneticiler tayin ediyor ve tayinle gelen delegeler göstermelik bir genel kurulda kendilerini tayin edenleri bir kez daha yönetime seçiyorlar. Bugünkü Maden-İş tüzüğü böylesine anti-demokratik uygulamalara olanak sağlamaktadır. Aynı tüzük uyarınca bölge kongrelerinde seçilen bölge yönetim organları da feshedilip yerlerine uygun görülenler tayin edilebiliyor.

Tepeden delege ya da bölge yöneticisi tayini yoluna gidilmese bile Maden-İş tüzüğünde delege olabilmek için ileri sürülen koşullar, seçilebilecek olanların sayısını öylesine sınırlamaktadır ki, bu tüzükte (bilmem hangi kurslardan geçmiş olma zorunluğu gibi) öylesine sınırlamalar konmaktadır ki, işçiler gösterecek aday bulamamaktadırlar. Bütün bunlara yönetimin muhalif saydığı kişileri, denk getirip, patronlarla anlaşarak türlü bahanelerle işten attırması ve işçi durumuna, sendika üyeliğine son vermesi yönetimini de ekleyin, bu durumun niçin işçi tabanı tarafından büyük öfke ile karşılandığı, niçin tabanda huzursuzluklara yol açtığı anlaşılır.

Direnişlerden, grevlerden geçmiş bir Maden-İş işçisi şöyle diyor:

«Bizim tüzük bir rezalettir. Genel Kurul yapsan bile aday gösterecek adam bulamazsın. Aday olabilmek için bir sürü koşulu yerine getirmiş olmak gerek. Bilmem hangi kurslardan geçmek gerek. O kurslara da genellikle «ilerlemeci» fraksiyonun adamları gönderilir. Bizi muhalif bilirler. Ama Ereğli'deki gibi CHP düdüğünü çalan muhaliflerden değiliz. Biz herhangi bir seçimde aday göstermeye kalktık mı, derhal patrona tasfiye listesi verilir. Adam işten attırılır. Bu baskılara karşın genel kurullara seçimle delege getiremiyorlar. Tepeden tayin ediyorlar. Bu da ne kadar güçsüz olduklarını gösterir. Bir demokratik tüzükle demokratik bir genel kurul yapalım, bunların tümü tepe taklak gider. Ama CHP burnunu sokmamalı. Ereğli'de olanlar tam ters sonuç verecektir.»

Özellikle MESS Grevinde Maden-İş yönetiminin imzaladığı sözleşmede önemli tavizler bulunması sonucu bu yönetimin durumu iyice sarsılmıştır. Bunu gören bazı sarı sendikalar yer yer Maden-İş alanına el atıyor. Sonuç aldıkları yerler de az değil. Maden-İş işçileri uyanık davranmakla yükümlüdürler. Pireye kızıp yorgan yakma durumuna düşmemelidirler. Maden-İş herkesten önce onların sendikasıdır. Maden-İş'in temelinde onların alın teri, onların kanı var. İşçi tabanı Maden-İş'e sahip çıkmakla yükümlüdür. İşçiler aşağıdan yukarı direnişleriyle Maden-İş'i demokratik bir tüzüğe kavuşturmakla, yönetimi demokratik bir genel kurul yapmaya zorlamakla ve bu genel kurulda devrimci işçileri sendika yönetimine getirmekle yükümlüdürler.

Sendika yönetimine karşı, bu yönetimin anti-demokratik uygulamalarına karşı, işçi sınıfı dışındaki örgütlerden yararlanılarak kurulan hafiye düzenine karşı, patronla işbirliği halinde tasfiyeciliğe karşı duyulan öfke ne kadar derin olursa olsun Maden-İş'ten ayrılmak söz konusu olmaz. Kural Maden-İş içinde mücadeleyi sürdürmek ve bu sendikayı tabanın gerçek temsilcisi devrimci bir yönetime kavuşturmaktır.

Ancak çok özel durumlarda, sarı sendikanın tasallutunu önlemenin başka yolu yoksa, Maden-İş dışında sendika kurma yolu düşünülebilir. O da geçici olarak. DİSK ilkelerine Maden-İş'in sınıf mücadelesi geleneğine bağlı kalınarak, ilk demokratik genel kuruldan sonra tekrar Maden-İş çatısı altına dönmek koşulu ile.

MESS Grevine katılmış bir fabrikanın Maden-İş üyesi işçisi şöyle diyor: *«İşçi, sendika yönetiminin bizi sattığı görüşündedir. Üstelik tepeden inme baskılardan illallah diyor. İşçinin bu yönetime en ufak bir bağlılığı kalmamıştır. Sendikayı demokratik bir genel kurul ile tabanın gerçek temsilcisi bir yönetime kavuşturalım, diyorsun. Olmaz öyle şey diyorlar. Tabanda müthiş bir kaynaşma var. Bir sarı sendika dadandı. Türlü vaadlerle, türlü demagojilerle işçinin aklını çeliyor. Harekete geçmezsek sarı sendika çoğunluğu sürükleyebilir. İşçiler içinde «Biz kendi bağımsız sendikamızı kuralım, eğer dediğin olursa Maden-İş'e gene katılırız» diyenler var. Bu görüs genellikle benimseniyor. Bu durumda biz kendi bağımsız sendikamızı kurmaktan başka çıkar yol göremiyoruz. Hareketsiz kalırsak sarı sendika duruma hakim olur. Bizim fabrikada bilinç düzeyi bu. Başka çaremiz yok.»*

Bu çok özel bir durumdur. Ama tekrar edelim, genel kural DİSK çatısı altında demokratik bir tüzük için, demokratik bir genel kurul için, devrimci işçilerin sendika yönetimine gelebilmesi için mücadeleyi sürdürmekdir.

HALKIMIZA

Halkımıza, faşizme karşı mücadele sözü vermiş olan CHP yöneticileri «anarşi sağdan da gelse, soldan da gelse..» teraneleri ile oyalanırken, bu yiğit anti-faşistler tek tek öldürülüyor. Oysa, «anarşi»nin nereden, kimlerden geldiği bellidir. CIA, kontr-gerilla, MİT hala tam istim çalışıyor. Bunlar; Hitler, Mussolini özentisi Türkeş'in MHP'sini ve «ülkücü» yan örgütlerini de kullanarak, kanlı planlarını hergün uygulayabilmektedirler.

Şimdilik son cinayetleri, ömrünü TAM BAĞIMSIZ ve GERÇEKTEN DEMOKRATİK BİR TÜRKİYE İÇİN, ABD emperyalizmi ve işbirlikçilerine karşı, onların kanlı faşizmine karşı mücadeleye adamış yiğit kardaşımız DOAN ÖZ'ü katletmek oldu.

Halkımıza, faşizme karşı mücadele sözü olan CHP, faşistleri de devrimcileri de aynı kefeye koyadursun, DOĞAN ÖZ, İkinci MC'nin iktidardan düşmesiyle azgınlaşan faşistlerin üstüne üstüne yürüdü.

— Siyasal cinayetlerden, işkencelerden birinci derecede sorumlu olan Kontr-Gerilla hakkında soruşturma açtı.

— Ülkü-Bir hakkında soruşturma açtı.

— 18 Ocak'da Ankara Akşam Ticaret Lisesi öğrencisi LEVENT ÖZYÖRÜK'ün katili Kontr - Gerilla'nın maşası Ülkücü Naci Üner faşistinin ve diğer katillerin barınak yeri olan Site Yurdu'nu bizzat başında bulunarak arattı.

— Hacı Ali Demirel'e Denizcilik Bankası Kızılay Şubesi'nden verilen 20 milyonluk kredi yolsuzluğunu açığa çıkardı, banka sorumluları ve H. Ali Demirel hakkında soruşturma açtı. vb..., vb..

Yani o bulunduğu mevziyi anti-faşist bir kale haline getirmişti. Türkeş dahil MHP yöneticileri DOĞAN ÖZ'ü tehdit eden konuşmalar yaptılar. Ama geri durmak O'nun defterinde yazmadı. Bu kez canına kastettiler; hem de kahpece. HESABI ELBETTE SORULACAK.

Dost - düşman şunu bile; Halkımızın daha birçok DOĞAN ÖZ'ler yitirmeye tahammülü yoktur.

Evet, faşist cephe halkın gittikçe yükselen anti-faşist bilinci ve tepkisini gördükçe kudurgunlaşıyor. Ama onlar tıpkı debelendikçe batan, bataklığa düşmüş adama benzemekteler. Ergeç, halkımız faşizmin bu debelenişlerini bozguna çevirecek, faşistleri döktükleri kanda boğacaktır.

Yiğit kardaşımız DOĞAN Öz'ün bükülmez mücadelesi hepimize örnek olsun.

Türkiye Emekçi Partisi

ÖLÜMÜNÜN 19. YILDÖNÜMÜNDE

ŞEFİK HÜSNÜ'YÜ ANIYORUZ

60 yıllık proleter devrimci hareketimizin önderlerinden Şefik Hüsnü'yü, ölümünün 19'uncu yılında saygıyla anıyoruz. 1959'da sürgünde tutulduğu Manisa'da öldüğü zaman o, 40 yıldanberi işçi sınıfı hareketinin tartışmasız önderiydi. Şefik Hüsnü mücadelesiyle, yazdıklarıyla bu gün de hareketimize ışık tutmakta, işçi sınıfının yolunu aydınlatmaktadır.

Şefik Hüsnü Değmer, 1887 yılında Selânik'te doğdu. Orta öğrenimini orada tamamladı. Paris'te Sorbon Üniversitesi Fen ve Tıp Fakültelerini bitirdi. Orada Jön Türklerle ve devrimci fikirlerle bağ kurdu. 1919'da Fransız sosyalistlerinin Tours Kongresi'ne, Türkiye temsilcisi olarak katıldı. O kongrede Fransız proletaryasının gerçek sözcülerinin ikinci enternasyonal oportünizmini bozguna uğratışlarına tanık oldu. Ho Şi Minh de bu kongreye katılan yabancılardandır.

Şefik Hüsnü, 1. Dünya Savaşı'ndan önce Türkiye'ye döndü. O, yaşantısıyla devrimci sıfatına hak kazanmış bir insandır. 1912'den beri hayatının 6 yılı cephelerde, 6 yılı legal devrimci eylemde, 11 yılı yurt dışında olmak üzere 20 yılı illegal devrimci eylemde, 11 yılı mapushkta geçmiştir. ve sürgünde ölmüştür.

Burada bir kıyaslama gerek. Bugün, Şefik Hüsnü'ye sövenlerin başında İ. Bilen gelmektedir. Bilen'in biyografisine bir göz atalım. Kendi savurduğu palavralar bir yana, bu zat Türkiye'de üç - beş yıl ikincil durumda bazı eylemlerde bulunduktan sonra 1936'dan bu yana yani 42 yıldır ömrünü sosyalist ülkenin rahatlık ve güvenliği içinde geçirmiş, bir memur hayatı sürmüştür.

Şefik Hüsnü, 1912'den 1918'e kadar 6 yıllık askerlik döneminde, tabip subay olarak, Balkan Savaşı'nda ve Çanakkale Savaşı'nda bulundu. Savaş sona erer ermez o, aktif proleter devrimci eylem içindedir. O sırada Almanya'dan dönen Kurtuluş Dergisi grubu ile birlikte çalışmış, dergi kapatılınca Aydınlık Dergisi'nde mücadelesini sürdürmüştür. Sürekli yazılarıyla ve siyasi çalışmalarıyla bilimsel sosyalizmi yurdumuza getiren ve onu Türkiye şartlarına yaratıcı bir biçimde uygulayan en önemli devrimci aydınımızdır o. 1919 yılı sonlarında Türkiye İşçi Çiftçi Sosyalist Partisi kurulduğu zaman Şefik Hüsnü partinin genel sekreterliğine seçilmiştir.

1919 yılı ulusal kurtuluş savaşımızın örgütlendiği, halkımızın emperyalizmin karşısına dikildiği yıldır. TİÇSP, düşman işgali altında İstanbul proletaryasını bilinçlendirme ve örgütlendirme görevini yerine getirdi, emperyalizm ve yerli ortaklarına karşı ulusal güçlerle devrimci güç birliği politikasını sürdürdü. Emperyalist işgalcilere, gerici isyan hareketlerine karşı millici kuvvetlerin zaferi için her türlü destek gösterildi.

Zaferden sonra Kemalist yönetim adım adım yerli gericilikle uzlaşmaya başladı. Bu, emperyalizmle uzlaşma kapısını aralamanın kaçınılmaz adımlarıydı. Emekçi kitlelerin canı bahasına kazanılan zaferin meyveleri egemen güçler arasında bölüşüldü. 1925 yılında doğudaki Şeyh Sait isyanı bahane edilerek takrir-i sükûn kanunu çıkarıldı. Bir yandan sağa vurulurken öte yandan sola da vuruldu, sosyalist düşünce ve örgütlenmenin yolu tıkanmak istendi. Bu, egemen sınıfların «sağa da karşıyız sola da» politikasının ilk uygulamasıydı. İşçi ve tüm emekçilerin meslek ve siyasal örgütleri kapatıldı. Solda asıl amaç, özellikle İstanbul proletaryasında sağlam dayanakları olan Türkiye İşçi ve Çiftçi Partisi'ni ortadan kaldırmaktı.

Şefik Hüsnü'yü bundan sonra 1946'ya kadar illegal çalışmada görüyoruz. 1925'de, Türkiye'nin çeşitli bölgelerindeki temsilcilerle yapılan TKP kongresinden bir süre sonra yurt dışına çıktı. Çalışmalarını 3. Enternasyonal'in içinde sürdürdü. Bir ara parti merkez komitesindeki sorunları çözmek için gizli olarak geldiği Türkiye'de yeni bir İcra Komitesi atadı, fakat bir döneğin ihbarı üzerine yakalandı. 1927'de tutuklanıp yargılandı ve bir buçuk yıl hapse mahkûm oldu. Şefik Hüsnü 1929'dan 1930'a kadar yurt dışında 3. Enternasyonal içinde çalıştı ama Türkiye ile ilişkisi hiç kesilmedi. Bütün bu dönem boyunca TKP'nin ideolojik ve siyasi çizgisinde onun etkinliği sürmüştür.

Şefik Hüsnü, 3. Enternasyonal'in İcra Komitesi üyeliğine kadar yükselmiştir. Örneğin Almanya'da faşizmin iktidara geldiği dönemde, Dimitrof'tan önce Almanya'daki Enternasyonal'in sorumlu temsilcisi Ş. Hüsnü idi. Rayştag yangını provakasyonundan sonra Alman milletvekilleri ve Dimitrof ile birlikte tutuklananlar arasındaydı. 6 ay sonra hapisaneden tahliye edildiğinde 3. Enternasyonal arşivini nazilerden o kaçırdı.

Ş. Hüsnü Fransa'ya geçti. Savaş başlamak üzereyken 1939'da yurda döndü. Yüzbaşı rütbesiyle askere alındı ve 1941'de bir ameliyat yüzünden terhis edildi. O tarihten sonra 1946 yılına kadar partinin başında illegal çalışmayı yürüttü. Hitler Almanyası kuyruğunda sürdürülen Saraçoğlu hükûmeti politikasına karşı aktif bir anti-faşist mücadele yürütüldü. 2. Dünya Savaşı döneminde, Anti-faşist Halk Cephesi oluşturmak konusunda halkımızın yaygınlaşan muhalefetini ve geniş ilerici demokrat çevreleri içine alan çalışmalar, İnönü'nün tek parti diktasıyla zorbaca engellendi.

Fakat 2. Dünya Savaşı sonunda, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, Demokrasi Cephesi, dünya faşizmine karşı büyük bir zafer kazanmıştı. İnönü bu gelişmeye ayak uydurmak zorunda kaldı ve çok partili siyasi düzene geçildi. Bu dönemde, Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi kuruldu. Parti yurt ölçüsünde hızla örgütlendi. Çoğunu proleter devrimcilerin yönlendirdiği sendikalar ve diğer meslek örgütleri kurulmaya başlandı. Fakat CHP'nin göstermelik demokrasisi uzun sürmedi. Bir yandan Demokrat Parti'ye yol verilirken öte yandan TSEKP kapatıldı ve üyeleri zindanlara dolduruldu.

Şefik Hüsnü ve arkadaşları 1950 affına kadar zindanda kaldı. Kısa bir özgürlük döneminden sonra 1951'de TKP tevkifatı ile ilgili olarak yine tutuklandı. 2 yıl hücrede tutuldu, parti üzerine hiçbir ifade vermedi. O, her zaman ve her yerde devrimci şerefine gölge düşürmemiştir. Burada da bir kıyaslama bizi ilginç sonuçlara vardırır. İ. Bilen'in İzmir tevkifatında polise teslim olmasıyla kıyaslamadır söz konusu olan. Şefik Hüsnü TKP davasında 5 yıl 10 ay hüküm giydi. Hapisten sonra Manisa'da sürgüne gönderildi ve 8 Nisan 1959'da 72 yaşında iken orada öldü.

Şefik Hüsnü, çağımız devrimci düşüncesi bilimsel sosyalizmi Türkiye'ye getiren ve bu teoriyi ülkemiz gerçeklerine uygulayarak proleter devrimci hareketimize yön veren en önemli devrimci liderdir. Onun proleter devrimci davaya kayıtsız şartsız bağlılığı ve yaratıcı tutumu hepimize örnek olmalıdır. Marksizm - Leninizm'i özümlemiş bir insan olarak 1919'dan sonra kaleme aldığı siyasi yazıları okuyanlar, onun yurt ve dünya sorunlarını ele alıştaki yüksek kavrayışı açıkça görürler. Bu yetenek ona, 3. Enternasyonal'de zamanın en önemli işçi sınıfı liderleriyle yaptıkları tartışmalarda seçkin bir yer kazandırmıştır.

Şefik Hüsnü, proleter devrimcisinin en yüksek özelliklerini özünde taşıyan kişidir. Yürekliydi, davaya kayıtsız şartsız bağlıydı, derin bir devrimci gurur taşıyordu. Bu yüzden yaşarken de öldükten sonra da hem egemen sınıfların hem de yılgınların, döneklerin, hainlerin ve çeşitli sapma içinde olanların boy hedefi olmuştur.

Bu gün Şefik Hüsnü'ye ve onun temsil ettiği harekete en çok sahip çıkar görünen grup Pekinci TİKP grubudur. Anti-enternasyonalist, anti-Sovyet propagandalarını sürdüren, NATO'culukta, AET'cilikte nm salmış, Üç Dünya Teorisi tezleriyle anti-marksist bir noktaya kadar yuvarlanmış bu sahtecilerin devrimci hareketten hiç bir zaman ayrı düşmemiş Şefik Hüsnü'ye sahip çıkmaları kimseyi aldatamaz.

Hedef işçi sınıfıdır

TEP Başkanlık Kurulu, DİSK'in direnişi ile ilgili olarak aşağıdaki bildiriyi yayınlamıştır.

Faşizmin asıl hedefi işçi sınıfıdır. Türkiye işçileri bunu 12 Mart'da kendi deneyleriyle biliyorlar. Ve işçi sınıfımız, en tutarlı demokratik güç olarak dostu düşmanı uyarıyor. Faşistlere «karşınızda ben varım» diyor. İktidardakilere «faşizmin kaynaklarına gidilmeden saldırılar, siyasi cinayet ve katliamlar durmaz» diyor. DİSK'in yönettiği, birçok TÜRK-İŞ sendikasının katıldığı ve tüm demokratik kuruluşların desteklediği iki saatlik iş bırakma eylemi böyle bir uyarıdır.

İşverenlerin sözcüsü Halit Narin'in tehditler içeren bir demeçle DİSK direnişine karşı çıkması, işbirlikçi sermayenin hangi cephede yerini aldığını açıkça göstermesi bakımından ibret vericidir.

Faşist saldırılara son verecek, faşizmin kaynaklarını kurutacak olan şey, emekçi halkın demokratik direnişi olacaktır. DİSK direnişi demokrasi mücadelemizde bir kilometre taşını oluşturuyor. 20 Mart 1978

TEP Basın Bürosu

TÜSTAV

İflas Halinde Bir Tez

«Üçüncü Dünya»yı incelediğimizde gördük ki, her ne kadar bağımlı ve sömürülen ülkelerin yanı sıra bazı sosyalist ülkeleri içerse de, «Üç Dünya» tezi bu dünyayı doğru yanlış birbirinin doğal müttefiki olan devletler temeli üzerine oturtuyor, yani bir bütün oluşturduğunu ileri sürüyordu.

Yine gördüğümüz gibi «İkinci Dünya»da aynı biçimde, bir bütün olarak tasarlanmıştı.

Adı geçen her iki «dünya»nın oluşturulmasında ileri sürülen gerekçeler, gerçeklere ne denli uymasa, ne denli tutarsız olsa da, işin bu yanı görmezlikten gelindiğinde, yani gerekçeler doğru kabul edildiğinde, bunların kendi içlerinde bir bütün oluşturan ayrı birer dünya oldukları izlenimi doğuyordu. Burda önemli nokta odur ki; «Üç Dünya Teorisi» her iki tip devletler topluluğunu da birer bütün olarak ele alıyor ve bunlara «İkinci Dünya», «Üçüncü Dünya» gibi adlar veriyordu. Ama aynı şey «Birinci Dünya» için söylenemez. Burada «Dünya» kavramı kendi aralarında bir bütün oluşturan, aralarında kader ve çıkar birliği olan devletler topluluğu olmaktan çıkıyor.

«BİRİNCİ DÜNYA»

Bu «Dünya» ABD emperyalizmi ve Sovyetler Birliği gibi iki hasım devletten oluşturulmaktadır. Bilindiği gibi «Üç Dünya Teorisi» Sovyetler Birliğinin de 'emperyalist' bir devlet olduğu iddiasına dayanmaktadır.

Bizim Pekinciler bu «dünyaya» ilişkin şunları söylemektedirler:

«Birinci Dünya bir emperyalist kamp değildir. Tam tersine; Birinci Dünyayı oluşturan iki süper devlet dünya hegemonyası için rekabet halindedirler. Bu iki en büyük emperyalist arasındaki çelişmeler uzlaşmazdır. Ya biri diğerini altedecektir, ya da kendisi altedilecektir. Aralarındaki uzlaşma ve işbirliği kısmi, geçici ve görecelidir; rekabetleri ise genel, sürekli ve mutlaktır. İki süper devlet günümüzün en büyük uluslararası sömürücü ve zalimleri, emperyalist sistemin temel dayanaklarıdır. Onlar, yeni bir dünya savaşının kaynaklarıdırlar.» (Aydınlık S. 78-s. 16)

Görüldüğü gibi «Üç Dünya Teorisi» dünya kavramını gönlünce kullanıyor. Bir yerde, gerçekten kader ve çıkar birliği halinde bir bütün oluşturduğu ileri sürülen devletler topluluklarına «Dünya» denilirken, burada iki hasım devlete de aynı kavram uygulanıyor, ve «Birinci Dünya» deniliyor.

Bu bir tutarsızlıktır ve zorunlu bir tutarsızlıktır. Zorunludur çünkü, Batı Avrupa'nın emperyalist ülkeleri ve Japonya vs. aslında emperyalistlerarası kaçınılmaz rekabet ve çelişmelere karşın ABD emperyalizmi ile kader ve çıkar birliğine dayalı bir «Dünya» oluşturduğu halde ve «Üçüncü Dünya» tezi. SSCB tehlikesine karşı bu ülkelerin ABD emperyalizminin «koruyucu kanatları» arasında kalmalarını gerekli ve zorunlu bulduğu halde, ABD emperyalizmi bu ülkelerden gerçeğe, yaşamın kendisine aykırı bir biçimde ayrı tutuluyor. ABD'nin dışında kalanlar «İkinci Dünya»ya sokuluyor. Aynı zamanda ortada sosyalist dünya diye de bir şey bırakmayan bu tez, üçüncü ve ikinci «dünyaların» dışında kalan SSCB ve ABD'den zoraki bir 'dünya' oluşturuyor. Bu işin bir yanı.

Öte yandan, «Birinci Dünya bir emperyalist kamp değildir» deniyor. «Tam tersine; Birinci Dünyayı oluşturan iki süper devlet dünya hegemonyası için rekabet halindedirler. Bu iki en büyük emperyalist arasındaki çelişmeler uzlaşmazdır...» denerek niçin bir emperyalist kamp oluşturmadıkları açıklanıyor.

Bu açıklamaya bakarak bazı sorular sorabiliriz: «İkinci Dünya» bir emperyalist kamp mıdır? Ya da «dünya» mıdır, kamp mıdır? Yine, «Üçüncü Dünya» aynı zamanda bir kamp mıdır? Hatta bir emperyalist kamp olmadığı söylenen «Birinci Dünya» iki kamp olarak düşünülebilinir mi? vb...

Bütün bunlar «Üç Dünya Teorisi»nin yapaylığının, gerçeklere ters düşmesinin sonucu, yol açtığı kargaşalıktır. Örneğin Pekinciler, Batı Avrupa ülkeleri emperyalisttir ama, «İkinci Dünya»nın emperyalist bir kamp olduğunu söyleyemezler; çünkü dünyada artık emperyalist bir kampın olmadığını savlıyorlar. Oysa bu emperyalist ülkeler ABD ve SSCB gibi birbirleriyle kapışmış değillerdir. «Birinci Dünyanın» bir emperyalist kamp olmadığına gerekçe olarak bu dünyayı oluşturan iki ülkenin aralarındaki kıyasıya rekabet gösteriliyordu. Madem ki «İkinci Dünya» için böyle bir durum söz konusu değil, bu dünya aynı zamanda niçin bir emperyalist kamp değildir. «Üç Dünya teorisi» açısından buna verilecek tek tutarlı yanıt bu ülkelerin dünya hegemonyası için mücadele verecek güçten yoksun bulunmaları olacaktır. Daha kısası hegemonyacı olmamaları ya da olamamalarıdır.

Ne var ki, emperyalistliğin belirleyicisi hegemonyacılık değildir. Hegemonyacılık emperyalizmin özelliklerinden sadece biridir. Böyle olunca, «İkinci Dünya»nın emperyalist bir kamp olmadığının başka gerekçeleri olmak gerekir. Bu gerekçeler de «Üç Dünya Teorisinde» yoktur.

Yoktur çünkü, dünyada gerçekten bir emperyalist kamp vardır. Bu kamp A.B.D. emperyalizminin başını çektiği ve «İkinci Dünya» ülkeleri adı verilen diğer emperyalist ülkelerden oluşan, bir kamptır. Bu, yaşadığımız çağın bir gerçeğidir.

Pekinciler kavram kargaşasına başvuruyor. Aslında «Üç Dünya Teorisinin» kendisi kavramların çarpıtılmasına, karmakarışık hale getirilmesine dayanıyor.

Dünya ve kamp kavramları özdeş iki kavram değildir. Dünya kavramı kuşkusuz kamp kavramından daha kapsamlıdır. Dünya kavramı ülkelerin içinde bulundukları ekonomik ve siyasal ilişkilerin değerlendirilmesine dayalı bir kavramdır. Oysa bir «dünya» içinde o üretim ve toplum biçiminin doğası gereği iki kamp olabilir. Örneğin emperyalist sistem böyle bir dünyadır.

Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olarak bir dünya sistemidir. Doğası gereği biri diğerinden ayrı düşünülemeyen iki kamptan oluşmaktadır. Birincisi; emperyalist kamp, sömürenler kampı. İkincisi; bağımlı ve sömürülen ülkeler kampı.

Ç.K.P. de düne kadar, bu doğru yaklaşımlarla günümüz dünyasını yine üçe ayırıyordu ama, şimdiki gibi saçmasapan değil. Bu sınıflama şöyle yapılıyordu: 1. Sosyalist Dünya, 2. Emperyalist Dünya, 3. Üçüncü Dünya Ülkeleri.

Bu sonuncular, emperyalist dünya sistemi içinden çıkmış, yani bağımsızlıklarını kazanmış ama çeşitli nedenlerle (örneğin işçi sınıfı önderliğinden yoksun olmak gibi) kararlı bir biçimde sosyalizm yolunu tutamayan, sosyalizm ile kapitalizm arasında bocalayan anti-emperyalist ülkelerdir. Birinci olarak, emperyalist sistemden çıkmış oldukları, ikinci olarak, sosyalist dünya içinde sayılamayacakları için üçüncü bir dünya olarak ele alınırlar.

İşte düne kadar Ç.K.P.'nin de dünya sınıflaması buydu. Bugün «Üç Dünya Teorisine» karşın biricik doğru sınıflama hâlâ budur.

Doğan Öz Öldürüldü

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, Savcı Doğan Öz'ün faşistlerce pusuya düşürülüp öldürülmesiyle ilgili olarak aşağıdaki demeci vermiştir.

«Ankara Cumh. Savcı Yardımcısı Doğan Öz, görevini yaptığı için kahpece öldürüldü. Doğan Öz, sorumlu bir görevli olarak, bir yurtsever olarak ele geçmiş faşist saldırı ve cinayet faillerinin üzerine gitti ve onları adalet önüne getirmek istedi. Onun için öldürüldü.

«16 Mart katliamı ve en son olaylar, hükûmet sözcülerinin iddia ettiği gibi, faşist saldırganların «son çırpınışı» değildir. MHP lideri açıkça Ülkü Ocaklı faşist militanlarına «Büyük Yürüyüşün» başladığını ilan ederken, kontr-gerilla'nın sözünü etmek bile bir cesaret işi iken faşist saldırılar durmaz.

«Ecevit Hükûmeti eğer gerçekten iktidar olacaksa, derhal harekete geçmek zorundadır. Faşizme karşı harekete geçmek demek, eksiksiz tüm ulusal demokratik güçlerin desteğiyle gizli açık faşist örgütlerin merkezlerini en kısa zamanda etkisiz hale getirmek demektir. Bu yapılmadıkça Ecevit Kabinesi gerçek iktidar olamıyacaktır.»

TEP Basın Bürosu

TÜSTAV

Vietnam - Kamboçya Çatışması

Aşağıdaki iki yazı Wilfred Burcett'in kaleminden çıkmadır. Birinci yazıyı özet olarak sunuyoruz. Yazılar Vietnam ile Kamboçya arasındaki çatışmanın nedenlerini inceliyor.

Burchett, hiç kuşkusuz Hindiçini sorunlarını en iyi bilen yazarlardan biridir. O, bu bölge halklarının kurtuluş savaşlarını adım adım izleyebilmiştir. Vietnam ve Kamboçya liderleriyle birçok kez karşılaşmış, bu ülkelerin tarihlerini derinliğine inceleyebilmiş ve bu konuda birçok yapıtlar kaleme almıştır. İki halk arasındaki bu son derece üzücü çatışmayı değerlendirmede en yetkili kalemlerden biridir, Wilfred Burchett.

HAYIR!

Bu nasıl olabiliyor? Sovyetler Birliği ile Çin'i birbirinin karşısına dikilmelerine neden olan ayrılıktan sonra; her ikisi de ulusal gerçeklerden esinlenen bir sosyalizmden yana olduklarını söyleyen Etyopya ile Somali arasındaki kanlı çarpışmalardan sonra, şimdi de ilk önce Fransız sömürgeciliğine karşı sonra da ABD emperyalizmine karşı otuz yıl süreyle omuz omuza savaşmış olan Vietnamlılarla Kamboçyalılar boğazlaşıyorlar.

Bu çatışma ötekileri bile gölgede bırakan bir faciadır.

Nasıl olabiliyor? Herkesin kendi kendine sorduğu şaşkınlık ve acı içeren soru bu. Çünkü hepimiz biliyoruz ki bu çatışma özgür insanların yüreklerinde yer etmiş olan umuda karşı işlenmiş bir suçtur. (. . .)

Emperyalizme karşı ortak savaş adına biz Bhnom Penh ve Hanci yöneticilerine şunu söylemeyi gerekli sayıyoruz: Savaşı derhal durdurun; müzakerelere girişin; aranızdaki ayrılıkları iki kardaş ülkeye yaraşır biçiminde çözüme bağlayın! (....)

Afrique-Asie

TARİHİN YARA İZLERİ

(...) General De Gaulle'ün Phnom Penh'i ziyaretinden dört yıldan az bir süre sonra, Sihanuk ve onun tarafsız hükümeti CİA'nın tezgâhladığı bir darbe ile devrildi. Kamboçya'da yaşamakta olan onbinlerce sivil Vietnamlı Lon Lon'un cellatları tarafından katledildi. O günlerde elleri arkadan bağlı olarak Mekong Nehri sularında boğulmuş bir ucu gözükmeyen ölüler dizisini gösteren fotoğrafı gazete okurları unutmamışlardır...

30 Nisan 1970'de Lon Lon'un faşist rejimine karşı bütünü ile ayaklanmış olan bir ülke halkının direnişini ezmek için Amerikan birlikleriyle Saygon'a bağlı kuvvetler Kamboçya'yı istilâ ediyorlar. Ülkenin doğu eyaletlerinden geniş bölgeler Güney Vietnam'a ilhak ediliyor. Sınır işaretleri tahrip ediliyor ve bir çok sınır boyu köyler yerle bir ediliyor.

Fransız sömürge yönetimi döneminde titizlikle beslenen eski düşmanlıklar artık günlük olay haline gelen canavarlıklar, cinayetler, ırza geçmeler ve talanlarla eskisinden bile daha güçlü olarak ortaya çıkıyor. Bu korkunç dönemden sağ çıkanlar, özellikle topraklarından kovulmuş olan sınır bölgelerinin Kamboçyalı köylüleri için Saygonlu zalimlerle Güney Vietnamlı yurtseverler arasında ayırım yapmak o kadar kolay değil. Ve öyle anlaşılıyor ki, bunalımın ilk kaynağı topraklarına sahip çıkmak isteyen ve her iki tarafın yöresel milis kuvvetlerince desteklenen Kamboçyalı ve Vietnamlı köylüler arasındaki çatışma olmuştur.

1977 Martında, Vietnam sınırında «ördek gası» denen bölgeyi gezmek fırsatını buldum. Bu bölgede Kamboçya sınırı, Saygon'a 60 km. kadar uzaklıkta Vietnam'ın içerlerine doğru girer. O sırada bu bölgede yeni «ekonomik yöreler» örgütlendiriliyordu, ama Vietnamlı klavuzlarını açıkça ifade ettikleri gibi «tarihsel nedenlerle sınıra fazla yaklaşılmıyordu». Bundan bir ay sonra Hanoi'de, sınırlar sorunundan bir kez daha söz ettim. Bana, sınırların belirlenmesi için bir komisyon meydana getirilmesi amacıyla Kamboçya hükümetine başvurulduğu söylendi. Laos ile bu yolda bir girişim olumlu sonuç vermiş ve her iki tarafın memnunlukla karşıladığı bir anlaşmaya varılmıştır.

Uzun ve kanlı savaşlardan sonra, can ve mal bakımından muazzam kayıplar verdiren savaşlardan sonra bağımsızlıklarına kavuşan ülkelerin sınırlarını büyük bir dikkat ve uyanıklıkla korumaları doğaldır. Ama ortak düşmanlarına karşı dünyaya örnek olan bir savaş vermiş olan Vietnam ile Kamboçya arasında bu yüzden ayrılıkların silahlı çatışmalara varmış olması ancak bir facia olark nitelendirilebilir.

BİR HAREKET NOKTASI

Burada tarihsel mirasın önemli bir etken olarak rol oynadığı tartışma götürmez. Çatışmanın üstesinden gelebilmek için her iki tarafın soğuk kanlı, gerçekçi ve sorumlu davranması gerekecektir. Şu ya da bu tarihsel döneme dayanarak sınır saptamaya kalkışmak boşuna gayrettir. Ve bize göre Vietnam adına konuşan Nguyen Huu To'nun Ağustos 1966 tarihli formülasyonu burada akla yakın ve yararlı bir hareket noktası olarak kabul edilebilir. (Nguyen Huu To Saygon hükümeti tarafından ilhak edilen bütün toprakların Kamboçya'ya geri verilmesini savunmuştur.) Bu facia niteliğindeki çatışmada karşılıklı hata ve sevapların saptanmasında başlıca güçlüklerden biri, ülkesini, hiç değilse haber alma bakımından, dış dünyadan tam tecrit edilmiş durumda tutmakta olan bu günkü Kamboçya hükümetinin tutumudur.

GERÇEK NEREDEDİR?

Kamboçya hükümetinin 31 Aralık tarihli bildirisinde bu hükümetin Hanoi ile diplomatik ilişkilerini kestiği bildiriliyordu. İleri sürülen neden Kamboçya topraklarının «çok sayıdaki Vietnam tümenleri» tarafından «işgal» edilmesiydi. Bu bildiride öyle suçlamalar varki Kamboçya'nın en hararetli savunucuları bile endişeye düştüler. Ve Phnom Penh'in izleyen bildirileri bu endişelere yenilerini kattı.

Örneğin, «Avrupa kökenli yabancıların» Vietnam birliklerinin yanında bulunduklarından sözediliyordu. Bu endişe vericiydi; çünkü, Fransa'ya ve ABD'ye karşı vermiş oldukları ve zaferle sonuçlanan iki büyük direniş savaşında Vietnamlılar hiçbir zaman «Avrupalı danışmanlarından» yararlanmamışlardır. Savaşa katılan gönüllüler olmuştu, ama o başka şey.

Amerikalılar Kuzey Vietnam'ı bombalamaya başladıkları zaman Başkan Ho Şi Minh bana şöyle demişti: «Yardıma ihtiyacımız var, maddi, siyasal, diplomatik yardıma. Ama burada ve Güney'de dökülecek olan kan Vietnamlı kanı olmalıdır. Bizim sorunlarımız yüzünden başkalarının acı çekmesine razı değiliz.» Ve Amerikalı danışmanlar tarafından desteklenen Saygon kuvvetlerini kesin yenilgiye uğratarak savaşa son veren elli-beş gün ve gece içinde Vietnamlılar en çapraşık silahları etkin biçimde kullanabildiklerini kanıtladılar. Bugün Kamboçya ile basit bir sınır çatışmasında ne diye «Avrupalı yabancılara» muhtaç olsunlar?

Bu suçlamayı sınır çatışmasını Çin - Sovyet çelişkisi gibi daha geniş bir çerçeve içine yerleştirme çabası olarak yorumlamamak mümkün değil. Nitekim Dünya basınının önemli kesimleri bunu böyle yorumladı.

Kamboçya'nın Vietnam tarafından sözde işgalini de İkinci Dünya Savaşı'nın arefesinde Nazi Almanya'nın Çekoslovakya'yı işgal etmesine benzetmek de aynı biçimde kabul edilmesi çok zor bir şey. Bu saldırı ve hakaretler Kamboçya'nın tutum ve davranışını kuşku ile karşılamaya yeter. Ve teslim etmek gerekir ki, günler geçtikçe Phnom Penh bildirileri karşısında duyulan kuşkular arttı.

BAMBAŞKA BİR DİL

Hanoi'nin konuştuğu dil bambaşka. Kamboçya'nın ilk bildirisinden birkaç saat sonra Vietnam Komünist Partisi Merkez Organı «Nhan Dan» bir başyazı yayınladı. Bunda bizim gibi Hindiçini halklarının mücadelesini başından beri izlemiş olanlar Vietnam'ın sürekli olarak benimsediği ve izlediği tutumu görebildiler.

«Nhan Dan» şöyle yazıyordu: «Bir ülkenin bağımsızlık politikası, öteki ulusların bağımsızlık ve egemenliğine saygı politikasında kendini belli eder. Laos ve Kamboçya halkları ile dayanışma Vietnam Komünist Partisi'nin değişmez yüce politikasıdır. Bu politikayı gerçekleştirmek için ya-

rım yüzyıldan beri elimizden geleni yaptık ve politikamızın meyveler verdiğini gördük...»

Aynı gün Vietnam Halk Ordusu'nun organı «Kuan Doi Nhan Dan» başyazısına şu başlığı koyuyordu: «Vatanın kutsal sınırlarını kararlılıkla savunmak ve Vietnam halkı ile Kamboçya halkının büyük dostluğunu korumak.» Her objektif gözlemcinin tanıklık edebileceği gibi, Phnomp Phen bildirileri tersini kanıtlamaya kalkışana kadar devrimci Vietnam'ın Laos ve Kamboçya komşularına karşı temel politikası bu olmuştur. Batı basınının birçok gazeteleri sansasyon yaratmak için Vietnam birliklerinin Kamboçya başkentine seksen ile yüz kilometre mesafeye kadar yaklaştıklarını «açıkladılar». Ne çare ki bu açıklamalar bir anlam taşımıyordu. Ve haritaya bakan herhangi bir kimse Vietnam sınırının Phnom Phen'den zaten bu uzaklıkta olduğunu görebilirdi.

Başka gazeteler daha da ileri gittiler ve Vietnamlıların Mekong'un doğusuna düşen tüm Kamboçya topraklarını işgal ettiklerini iddia ettiler. Ne yazık ki bu iddialar da yalanlandı. Yalnızca Hanoi tarafından değil Amerikan istihbarat servisleri tarafından da. Bunlar Vietnamlı birliklerinin sınır bölgesini aşmadıklarını doğruladılar.

Buna karşılık kesin olan birşey var, o da Kamboçyalı yöneticilerin iki ülke arasındaki sınır çizgisinin saptanması için bir ortak komisyon kurulması yolundaki Vietnam teklifini reddetmiş olmalarıdır. 8 Ocak'da haber almayla görevli Dışişleri Bakan Yardımcısı Ngo Dien Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'nin «Kamboçya'nın egemenliğine ve toprak bütünlüğüne saygı duyduğunu» bir kez daha doğruluyordu. O, Kamboçya'nın herhangi bir toprak parçasını kendi ülkesinin askeri birlikleri tarafından işgal edildiği yolundaki iddiayı olsun, Hanoi'nin güya kendi kontrolü altında bir Hindiçini federasyonu kurmaya çalıştığı yolundaki Phnom Phen suçlamasını olsun aynı kesinlikle yalanlıyordu. Ve Ngo Dien, Kmer birliklerinin Ha Tien ve Çau Dok gibi mekong deltasındaki eyaletleri işgal ettikleri suçlamasını ileri sürüyor ve şöyle diyordu: «Eğer Kamboçya yöneticileri bu yolda inat ederlerse olayların tüm sorumluluğunu sırtlamak zorunda kalacaklardır.»

CEVAPLANMASI GEREKEN SORULAR

Ama Kamboçya'nın 6 Ocak günkü bildirisi kuşkuları ve hakaret dolu sözleri doruğa vardırdı. Bu bildiriye göre 12 Aralık'tan 5 Ocak'a kadar süren savaşlar sırasında Vietnam birlikleri tam yenilgiye uğratılmış ve Kamboçya topraklarından «tamamen süpürülüp atılmıştır». Phnom Phen'e inanmak gerekirse Vietnam kayıpları 29 bin 200 ölü ve yaralıydı. Kamboçya'nınkiler ise 470 ölü, 1200 yaralıyı aşmamıştı.

Görüntüyü tamamlamak için aynı bildiri «sivri burunlu, kızıl saçlı ve beyaz elbiseli iki Avrupalının» cesedinin bir zırhlı otomobilde bulunduğu bildiriliyordu. Bu tarifin Kamboçya köy tiyatrolarında verilen temsillerde geleneksel yabancı tipine tıpa tıp uyduğu görülecektir!

Bu şaşırtıcı bildiriyi şöyle yorumlamak mümkün: Düşman «ulusal topraklarda bulunduğu sürece» onunla hiçbir müzakereye girişilemiyeceğini ilan eden Kamboçya yöneticileri, bildiride anlatılan «zafer»den sonra «kuvvet durumundan» hareketle bu kez müzakerelere girişebileceklerini anlatmak istiyorlar.

Sınır çatışmaları, bu çatışmaların yeraldığı koşullar ve bunlarla ilgili yorumlar bizi kaçınılmaz olarak kendi kendimize şu soruları sormaya yöneltiyor: Yeni Kamboçya hükümetinin; gerçek niteliği nedir? Bu hükümetin güttüğü amaçlar nelerdir? Bu soruları cevaplandırmak son derece zor bir iş, çünkü bu ülke dış dünyadan tecrit edilmiştir ve dost ülkelerin diplomatları için bile kendi elçilikleri çevresinde yüz metre kutrundaki alan dışına çıkmak yasaklanmıştır.

Wilfred BURCHETT
Afrique - Asie, sayı 153.

SOLDA BİRLİK İÇİN TEP

1. BÜYÜK KONGRESİ
SİYASİ RAPOR
ÇALIŞMA RAPORU
KARARLAR
(15 TL.)

■

EMEKÇİ YAYINLARI
DAĞITIM: GE - DA

Etyopya-Somali Müzakere Zamanı Gelmiştir

İLERİCİ ÜLKELERİN KATILMASIYLA BİR YUVARLAK MASA TOPLANTISI OLMADAN SÜREKLİ ÇÖZÜM BULUNAMAZ.

Somali Devrimci Sosyalist Partisinin 75 kişilik Merkez Komitesi 8 Mart günü Somali birliklerinin Ogaden'den geri çekilmesini emretmekle, gerçekçi bir karar almış bulunuyor. Uluslararası bölgesel ve ulusal birçok etkenler böyle bir kararı gerekli kılmaktadır.

Afrika Birliği Örgütü Çartasının içerdiği ilkelerin uygulanmasını isteyen ve geçmişte belirlenmiş olan sınırların aşılmasına karşı çıkan birçok Afrika ülkesi Somali yöneticilerini bu yolda bir karar almaya zorlamışlardı. Zaten baştan Somali'yi Ogaden'i işgale kışkırtmış olan Amerikalı, İngiliz ve Fransızlar son anda bu ülkeyi girişiminde yalnız bırakmayı yeğlediler. Onun için Somali yetkililerinin bu kararı artık kaçınılmaz olmuştu.

3 Şubat 1977'de Albay Mengistu, Etyopya'da iktidarı ele alır almaz, Batılı devletler Somali'yi, doğrudan doğruya ya da aracı devletler vasıtasıyla harekete geçmeye yönelttiler.

Vaadler, teminatlar, kulis manevraları, afyonlama kampanyaları—Ogaden'i kurtarmaya kalkıştığı taktirde destekleneceğini sanması için herşey yapıldı. Haile Selasiye'nin tahttan düşürülmesinden sonra meydana gelen alt-üst oluşlar sonucu Etyopya'daki siyasal, askeri, ekonomik ve toplumsal istikrarsızlık karşısında, Sovyetler Birliği'nin ve onun sosyalist kampdaki müttefiklerinin Etyopya'yı destekleyişi ve Adis-Abeba'nın Washington'la olan savunma anlaşmalarını geçersiz sayması karşısında, Batılılar bir taşla iki kuş vurmak için zamanın uygun olduğu görüşüne vardılar. Yani Mengistu'nun rejimini zayıflatmak ve devirmek için Ogaden ve Eritre'de bir askeri yenilgiden yararlanacaklardı, ve aynı zamanda bunlar er-geç tasfiye edileceklerine göre Somali'deki devrimci güçlerin hakkından gelmiş olacaklardı. Somali'yi bir istilâ savaşına sürükleyerek bu ülkeyi ulusal kalkınma görevlerinden başka yöne yöneltmekle, onu sosyalizm yolundan ayırmakla ve sınırlarında sürekli bir gerilim kaynağı meydana getirmekle Batılılar bu bölgedeki başlıca hedeflerine ulaşmış olacaklardı: hem Etyopya'yı hem Somali'yi objektif ve doğal müttefiklerinden tecrit ederek istikrarsızlığa uğratmak.

Başvurulan taktik artık klâsikleşmiştir. Emperyalizm ilerici bir ülkeyi dünya stratejisinin gerçekleşmesinde bir alet durumuna kalktı mı, avına büyük vaadlerde bulunur. Ulusal istemlerini gerçekleştirmesi için her türlü askeri ve mali yardım. Yeter ki sosyalist ve ilerici ülkelerle bağlarını koparsın ve emperyalizmin dümen suyuna girsin.

Bu aşamaya varıldı mı, ve milliyetçi tutkular yeteri kadar körüklenip alevlendi mi emperyalizm artık avının tava geldiğini görür. Anti-emperyalist kampa geriye dönüş artık olanaksızdır. Ve işte o zaman «güçler dengesi» «detantın zorunlulukları», «bölgesel düşmanlıklar», «ulusal hegemonyanın tehlikeleri» gibi eski klişeler ileri sürülür. Ve vaadlerden cayılır. Somali ile ilişkilerde de bu böyle olmuştur. Ve Mogadişu'ya açıkça anlayacağı biçimde Suudi Arabistan ve İran kanalıyla bu ülke yöneticilerinin kendi kaderlerine terk edildikleri anlatılmıştır.

Öte yandan Trablus ve Cazayir Zirveleri de Somali'li yöneticilere ilerici Arap rejimlerinin Somalinin askeri harekâtı karşısında endişe duydukları açıkça belirtildi.

Bütün bunlardan başka anti-emperyalist mücadele durumunda olan bazı Afrika ülkeleri olsun, Mogadişu ile her zaman iyi ilişkiler sürdürmüş olan Fransız ve İtalyan KP'leri olsun Siad Barre'yi kulis temaslarında etkilediler. Burada Ratsiraka'nın Muammer Kaddafi'nin Bumedyen'in, Samora Machel, Agostinbo Neto gibi liderlerin de ortak görüş beyan etmeleri etkisini gösterdi bu liderler Afrika boynuzunda çarpışmaların derhal durdurulmasını ve Afrika Birliği Örgütünün ilkeleri esas alınarak müzakerelere girişilmesini emperyalizmin ve müttefiklerinin bu bölgedeki müdahalelerine son verilmesini istediler.

Mengistu'nun emrindeki askeri birliklerin Ogeden bölgesinde yıldırım taarruzu da burada bir etken oldu.

KIZILDERE

1972 yılında 30 Mart akşamı saat 19'da, radyodan haberleri anons etmesi beklenen spiker, haber bülteninin bir-kaç dakika sonra sunulucağını bildiriyordu. Bu Niksar'dan önemli haberler geldiğinin işareti idi. Birkaç dakika sonra Kızıldere'de on devrimci gencin güvenlik kuvvetleri tarafından roketlerle katledildiği anlaşıldı. Onlar idama mahkûm üç devrimciyi kurtarmak için Ünye Nato üssünden kaçırdıkları üç yabancı rehine ile birlikte bir köy evine sığınmışlardı. Orada kuşatıldılar, teslim olmayı reddettiler ve faşizmin tankına topuna, roketine karşı koydular ve kahramanca öldüler. Mahir Çayanların, Cihan Alptekinlerin eylemleri doğru muydu, yanlış mıydı tartışılabilir ama davalarına bağlılıkları ve yiğitlikleri tartışma götürmez. Türkiye'nin dört-bir yanına dalga dalga yayılan, faşizme karşı direniş ruhunun oluşmasında onların da katkıları vardır. Halkımız yiğit davranışların hayranıdır. Onun için Kızıldere'deki on devrimciyi unutmadı, türkülerde, destanlarda, ağıtlarda yaşatıyor onları. 12 Mart döneminde faşizme karşı direniş en çetin koşullarda sürdürülmüştür. Ve Kızıldere, bu direnişin, doruğa vardığı yerdir. 12 Mart bir yenilgiyi temsil eder. Ama, bir yanda korkunun, kahpeliğin, halka ihanetin cephesi, öte yanda Türkiye halkının bağımsızlığı ve mutluluğu için kavgada cesaretin, onurun, kararlılığın cephesi olduğuna göre, bu savaş mutlaka halkın zaferiyle sonuçlanır.

Kızılderenin taşıdığı bir anlam da şudur: Kızıldere faşizmin ateşi altında Türkiye solunu oluşturan ve birbiriyle kıyasıya çatışma durumunda görülen ayrı ayrı grupların faşizmin ateşi altında birleşebileceklerini birleşmek zorunda olduklarını kanıtlamıştır. 12 Mart faşist darbesinden önce Mahir Çayan'ın çevresi ile Cihan Alptekin'in içinde bulunduğu grup çok ciddi sürtüşmeler içindeydi. İki çevreyi birleştirme yolundaki çabalar başarısızlığa uğruyordu. Ama faşizm baskınını yapınca ayrılıklar önemini yitirdi. Ve iki çevreden devrimciler birlikte zindanın duvarını delerek dışarı çıktılar, eylemlerini birlikte planladılar, birlikte uyguladılar ve ölüme omuz omuza göğüs gerdiler. Tarihin bu dersini unutmamak gerekir.

Mahir'lerin, Cihan'ların eylemi eleştirilmiştir. «Maceracılık», «bireysel terör» vb. gibi eleştiriler yöneltilmiştir onlara. Devrimci mücadeleyi sahte demokrasinin sınırları içinde parlamenter mücadeleden ibaret sayan içazetlilere bir diyeceğimiz yok. Onların suçlamaları önemli değil. Onlara göre sosyalistlik işbirlikçi burjuvazi «gel sosyalistlik yap» dediği zaman yapılır, burjuvazi «sosyalistliğe paydos» dediği zaman yapılmaz. Ama 12 Mart döneminde bireysel terör görünümündeki bazı eylemler proleter devrimci açıdan da eleştirilmelidir. Ancak bunu yapmadan önce devrimcilerin o dönemde kendilerini içinde buldukları objektif koşulları doğru değerlendirmek gerekir.

Ne idi bu objektif koşullar? ABD vesayeti altında bir ülke, vatan satıcısı bir işbirlikçi burjuvazinin egemenliği, bu burjuvazinin taşradaki müttefiki ağaların feodalca zorbalığı, parlamenter muhalefet olarak kurulu sömürü düzeninin sürüp gitmesinden yana güçlü bir CHP, işçi sınıfının büyük çoğunluğunun tutucu partilere arka çıkacak kadar şartlandırılmış durumu, tek legal sol parti olarak ortada görülen TİP'in Filipin demokrasiciliğine bağımlı sağ oportünist icazetli sosyalist politikası, yeni bir 27 Mayıs özleminde orduda önemli dayanakları olan küçük burjuva radikal akım, kırsal bölgelerde ancak yer yer bilinçlenerek toprak reformu gibi burjuva demokratik devrimin bir görevinin yerine getirilmesi yolunda yöresel direnişlerde bulunan bir köylülük, ve bütün bunların karşısında yüreği emekçi halk sevgisi ile dolu, sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasi uğruna en büyük fedakârlıklara hazır bir devrimci gençlik. Ve bu gençliğe olsun kent ve köy emekçilerinin en bilinçli kesimine olsun Türkiye'nin gerçekleri ve bilimsel sosyalizm ışığında bir devrimci yol gösteren proleter devrimci hareketimiz.

İşte böyle koşullarda bir 12 Mart yenilgisi ile karşılaşılıyor ve buna tepki olarak eylemler oluyor. Elbette ki bunlar da toplumun gerçekleri ve devrimci bilim ışığında eleştirilecektir. Ama sağ oportünizmin yaptığı gibi devrim şehitlerini lanetleme durumuna düşmek devrimci ölçülerle utanç verici bir tutumdur. Burada halkımızı örnek alalım. Halk bir kimse için boşuna ağıt yakmaz.